कर्णच्छेदः कार्यः। तथानुष्ठिते देवशर्मापि वित्तनाशसमुद्भूतशोकरहितस्तदेव स्वकीयं मठायतनं जगाम। यतो ऽहं ब्रवीमि।

जम्बुको हुडुयुद्धेन वयं चाषाढभूतिना।
दूतिका परकार्येण त्रयो दोषाः स्वयङ्कृता ॥२१८॥

करटक आह। अथैवंविधे व्यतिकरे किं कर्तव्यमावयोः। दमनको ऽब्रवीत्। एवंविधे ऽपि समये मम बुद्धिस्फुरणं भविष्यति। येन सञ्जीवकं प्रभोर्विश्लेषयिष्यामि। उक्तं च यतः।

एकं हन्यान्न वा हन्यादिषुर्मुक्तो धनुष्मता।
बुद्धिर्बुद्धिमतो मृष्टा हन्ति राष्ट्रं सनायकं ॥२१९॥

तदहं मायाप्रपञ्चेन दम्भं गुप्तमाश्रित्य तं स्फोटयिष्यामि। करटक आह। भद्र यदि कथमपि तव मायाप्रपञ्चं पिङ्गलको ज्ञास्यति सञ्जीवको वा। तदा नूनं विघात एव। सो ऽब्रवीत्। तात नैवं वद। गूढबुद्धिभिरापत्काले विधुरे ऽपि दैवे बुद्धिः प्रयोक्तव्या। नोद्यमस्त्याज्यः कदाचित्। गुणाक्षरन्यायेन बुद्धेः साम्राज्यं भवति। उक्तं च यतः।

त्याज्यं न धैर्यं विधुरे ऽपि दैवे धैर्यात् कदाचित् स्थितिमाप्नुयात् सः।
याते समुद्रे ऽपि हि पोतभङ्गे सांयात्रिको वाञ्छति कर्म एव ॥२२०॥

तथा च। उद्योगिन सततमत्र समेति लक्ष्मी।
दैवं हि दैवमिति कापुरुषा वदन्ति ॥
दैवं निहत्य कुरु पौरुषमात्मशक्त्या।
यत्ने कृते यदि न सिध्यति को ऽत्र दोषः ॥२२१॥

तदेवं ज्ञात्वा सुगूढबुद्धिप्रभावेन यथा तौ द्वावपि न ज्ञास्यतः। तथा मिथो वियोजयिष्यामि। उक्तं च।

सुगुप्तस्यापि दम्भस्य ब्रह्माप्यन्तं न गच्छति।
कौलिको विष्णुरूपेण राजकन्यां निषेवते ॥२२२॥

करटक आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। कस्मिंश्चिदधिष्ठाने कौलिक